

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **N. M. S.**, nar. x, státní příslušnost Islámská republika Pákistán, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 279/8, 186 31 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 05. 2016, č. j. KRPS-151636-37/ČJ-2016-010022,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou žalovanému dne 27. 06. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 05. 2016, č. j. KRPS-151636-37/ČJ-2016-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlouženo zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 06. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem

třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) o dalších 30 dnů.

Žalobce brojil proti tomu, že by v jeho případě existovalo vážné nebezpečí útěku jakožto kvalifikované okolnosti vyžadované pro zajištění cizince Dublinským nařízením. Žalobce jednak uvedl, že takové nebezpečí nebylo dostatečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyargumentováno, v důsledku čehož je podle něj napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. I přes tento argument však žalobce brojil i proti meritornímu posouzení této otázky a uvedl, že z napadeného rozhodnutí zcela jasně vyplývá, že žalovaný zajistil žalobce pouze z důvodu zahájení řízení o jeho předání do Maďarska, protože v jeho odůvodnění je argumentováno tím, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nesetřval na území Maďarska, kde o mezinárodní ochranu požádal, do vyřízení jeho žádosti a nedostavil se tam ani do přijímacího střediska. Tato argumentace je podle žalobce v explicitním rozporu s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť vlastně říká, že žalobce je zajištěn proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku a musí tam být na základě Dublinského nařízení předán. Pokud by totiž pouhý průjezd Českou republikou představoval kvalifikovaný důvod pro zajištění, musely by být všechny osoby spadající do působnosti Dublinského nařízení automaticky zajišťovány. Jinak se ostatně žadatel na území jiného státu, než ve kterém žádost podal, ani dostat nemůže. Samotný fakt, že žalobce odešel z Maďarska do ČR, nemůže odůvodňovat jeho zajištění, protože to Dublinské nařízení v čl. 28 odst. 2 stanoví až jako krajní prostředek zajištění předání v kvalifikovaných a řádně odůvodněných případech. Taková kvalifikovaná skutečnost přitom v případě žalobce nenastala, žalovaný ji v napadeném rozhodnutí neuvádí a ani takové skutečnosti (např. za jakých okolností a proč žalobce z Maďarska odešel, zda má trestní minulost, zda žádá o mezinárodní ochranu poprvé či zda již byl na základě Dublinského nařízení již někdy vrácen) nezjišťoval. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce bez řádného poučení uvedl, že jeho cílovou destinací je Itálie nebo Německo. Vážné nebezpečí útěku je nutné vykládat restriktivně a ve světle čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení a vzhledem k tomu, že v případě žalobce toto nebezpečí není dáno, je napadené rozhodnutí podle něj nezákonné.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ocitoval ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že při svém rozhodování shledal, že byly naplněny jeho podmínky. V rámci rekapitulace obsahu správního spisu uvedl, že rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců vydal na základě zjištění, že žalobce je žadatelem o azyl v Maďarsku a poté na základě sdělení odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) přistoupil k prodloužení zajištění žalobce napadeným rozhodnutím. Zmínil též, že v průběhu řízení žalobce vyslechl za přítomnosti tlumočnicka a dozvěděl se od něj, že již v minulosti překračoval nelegálně hranice Turecka, Bulharska, Maďarska a ČR, že cílem jeho cesty jsou Německo nebo Itálie a že o azyl v ČR nemá zájem a chce pokračovat do Německa. Do Německa žalobce pokračoval i poté, co dne 16. 04. 2016 požádal v maďarském Szegedu o mezinárodní ochranu. V tom žalovaný spatřuje nebezpečí dalšího útěku. Vzhledem k tomu, že žalobce v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, známé či blízké a nezná ani žádnou adresu na území ČR, nepostačovalo mu uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. V popsaném jednání žalovaný spatřuje nebezpečí, že žalobce bude mařit a ztěžovat předání, neboť cílem jeho cesty bylo Německo a on nerespektoval pokyny maďarských orgánů a odcestoval z Maďarska, i když mu bylo příkázáno pobývat v tamějším pobytovém táboře. Byl si přitom vědom toho, že jeho další cesta do Evropy bez víza, oprávnění k pobytu či cestovního dokladu je nelegální. Vzhledem k tomu, že žalobce

nerespektoval jakési mírnější donucovací opatření umožněné maďarskými státními orgány, lze důvodně předpokládat, že nedojde-li k zajištění žalobce v ZZC, ten nesetrvá v ČR do skončení Dublinského řízení a odcestuje z ČR dále do Německa. Podle žalovaného je tedy jednoznačně prokázána existence vážného nebezpečí útěku. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl spolu s dalšími 8 cizinci afghánského původu těsně po půlnoci dne 29. 04. 2016 nalezen v dodávce, kterou po výzvě k zastavení od celní hlídky opustil řidič u sjezdu z dálnice D1 na Velké Popovice ve směru na Prahu. Při kontrole totožnosti přivolanou cizineckou policií se neprokázal zákonem stanoveným způsobem, lustrací nebyl zjištěn žádný povolený pobyt na území ČR, a žalobce byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá. Téhož dne byl s žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o vysvětlení, do kterého žalobce uvedl, že začátkem března 2016 vycestoval z Pákistánu přes Írán a Turecko. Z něj překročil pěšky hranici na druhý pokus do Bulharska a přes Srbsko až do Maďarska, kde byl zadržen, byly mu odebrány otisky prstů a bylo s ním zahájeno nějaké řízení. Od maďarské policie dostal průkazku s tím, že musí do 10 dnů opustit Maďarsko. V pobytovém táboře se přidal ke skupině lidí, která směřovala dodávkou do Německa. Afghánskému převaděči, s nímž se dohodl žalobcův otec, dali 8.000 USD za celou cestu až do Německa nebo Itálie. Žalobce směřoval do některé z těchto zemí za lepším životem, protože v zemi původu je špatná životní situace a on chtěl mít lepší životní podmínky. Netušil, že projíždí ČR, v ČR nemá žádné příbuzné, ani k ní nemá žádný vztah, v ČR nechce žádat o mezinárodní ochranu a ve vycestování mu nic nebrání. Na závěr žalobce uvedl, že chce být propuštěn a pokračovat dále do Německa nebo Itálie. Dne 29. 4. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPS-151636-22/ČJ-2016-010022, jímž žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložil povinnost opustit území České republiky ve lhůtě sedmi dnů ode dne ukončení zajištění. Ještě téhož dne byl rozhodnutím č. j. KRPS-151636-23/ČJ-2016-010022 zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dublinského nařízení do Maďarska na dobu 30 dnů. Dne 27. 5. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které žalobce téhož dne převzal a jímž byla doba jeho zajištění podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců dále prodloužena o 30 dnů. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016, č. j. KRPAS-151636-41/ČJ-2016-010022, jímž byla doba zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců znovu prodloužena o 9 dnů.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V čl. 28 Dublinského nařízení je uvedeno, že členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení (odst. 1). Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření (odst. 2).

V čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení je pak uvedeno, že pro účely tohoto nařízení se rozumí "nebezpečím útěku" existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie ³⁷⁾; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Poznámka pod čarou ³⁷⁾ odkazuje na Dublinské nařízení.

Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie ³⁷⁾, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie ³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie ²⁰⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie ³⁷⁾ přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pak policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Soud se v první řadě zabýval otázkou tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K otázce, v čem spatřuje u žalobce vážné nebezpečí útěku, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na sedmé straně) uvedl: „*Správní orgán v souladu s článkem 28 odst. 2 Dublinského nařízení a v souladu s § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999Sb. zkoumal, zda je splněna i další nezbytná podmínka pro prodloužení Vašeho zajištění a tedy existenci vážného nebezpečí útěku. Vzhledem ke skutečnostem, že jste žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státu Evropské unie, nedodržel jste podmínky stanovené v řízení o mezinárodní ochranu platné pro celé území EU – tedy dostavit se do přijímacího střediska a setrvat na území státu, kde jste požádal o mezinárodní ochranu do konečného rozhodnutí o Vaší žádosti. Z daného státu jste vycestoval vědom si skutečnosti, že Vaše další cesta do Evropy je nelegální, kdy jste cestoval bez platného cestovního dokladu, bez platného víza na území jiného státu než Maďarska, kde jste požádal o mezinárodní ochranu, a nemáte žádné oprávnění k pobytu. Dále po celou dobu jednoznačně uvádíte, že cílem Vaší cesty je Německo nebo Itálie.*“ Je pravdou, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou obsažena i další prohlášení o důvodech zajištění žalobce, včetně pasáže citované žalobcem, nicméně otázce vážného nebezpečí útěku se věnuje specificky právě pasáž citovaná soudem, která jednoznačně důvody, z nichž žalovaný vycházel, pojmenovává. Není tak pochyb o tom, jakou úvahou se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí řídil a rozhodnutí tedy nemůže být v dané otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Navíc důvody, o něž se žalovaný opírá, neodporují Dublinskému nařízení. Jinak by tomu bylo v případě vyjádření k žalobě, kde v rámci rekapitulace správního spisu žalovaný vysloveně tvrdí, že k prvotnímu zajištění přistoupil jen proto, že zjistil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku – zde by rozpor s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení

mohl být dán, nicméně předmětem soudního přezkumu není vyjádření žalovaného a už vůbec ne rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce. Tato žaloba totiž směřuje proti rozhodnutí o prodloužení zajištění.

Zdůrazňuje-li žalobce, že kvalifikovaným důvodem pro zajištění nemůže být pouhý průjezd přes území ČR, má pravdu pouze potud, že taková skutečnost by neopravňovala k zajištění podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, jestliže by z jednání žalobce např. vyplývalo, že se hodlá opět vrátit do země, v níž o mezinárodní ochranu požádal, (např. do ČR jel jen někoho navštívit) nebo že chce v ČR zůstat, neboť považuje ČR za příslušnou rozhodnout o jeho žádosti. Stejný závěr by samozřejmě bylo nutno učinit i tehdy, pokud by žalobce v pozici žadatele o mezinárodní ochranu v jiné členské zemi EU byl pouze zjištěn na území ČR, ale jinak by se nepodařilo prokázat nic dalšího, tj. nic by nenásvědčovalo o jeho ochotě vyčkat výsledku dříve zahájeného azylového řízení nebo alespoň setrvat na území ČR, ale ani o tom, že by naopak hodlal území ČR opustit, a to nikoliv za účelem návratu do země, kde o azyl požádal.

To však rozhodně není případ žalobce, který výslovně po celou dobu prohlašuje, že chce pokračovat do Německa (či Itálie), čemuž odpovídá i tranzitní trasa, na níž byl zachycen.

Pokud čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení hovoří o tom, že samotné vedení řízení tohoto nařízení nemůže být důvodem zajištění cizince, je tím vyslovena premisa, že rozhodně ne každý žadatel o mezinárodní ochranu, u nějž dosud není zřejmé, který členský stát EU jeho žádost projedná, může být zajištěn. Tuto premisu však důvody, pro něž bylo napadené rozhodnutí přijato, nijak nenarušují. Tyto důvody se skutečně vztahují k otázce vážného nebezpečí útěku, kterou čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení blíže již nekodifikuje a prostřednictvím čl. 2 písm. n) ukládá členským státům, aby ji blíže vymezily ve svých vnitrostátních předpisech. V ČR tak zákonodárce učinil se zpožděním až novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015 a mj. v ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců zakotvil, že vážným nebezpečím útěku se zejména rozumí, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného Dublinským nařízením, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného Dublinským nařízením nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

V případě žalobce není pochyb o tom, že naplnil přinejmenším dvě z těchto zákonem stanovených podmínek, a to neoprávněný pobyt na území a jednání, z nějž je zjevný jeho úmysl nerespektovat rozhodnutí o jeho přemístění Maďarska. Soud se zde ztotožňuje se žalovaným v tom, že jestliže žalobce požádal v Maďarsku o azyl, avšak z pobytového tábora, kde měl vyčkat na výsledek řízení o jeho žádosti, za pomoci převaděčů uprchl a vydal se do Německa, dal tím jasně najevo, že nehodlá respektovat případné rozhodnutí o tom, který členský stát je příslušný jeho azylovou žádost projednávat, natož vůbec setrávat v Maďarsku, resp. se do něj vrátit. I kdyby soud abstrahoval od konkrétních kritérií nastavených českým zákonem o pobytu cizinců a hodnotil by jednání žalobce čistě formulací čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení o vážném nebezpečí útěku, v případě žalobce, který postupoval shora popsáním způsobem a který navíc i v průběhu řízení trval na tom, že chce pokračovat v cestě dále směrem do Německa či Itálie, takové nebezpečí zcela bezprostředně hrozí, a to o to více, že ani v ČR nemá jakoukoliv osobu či místo, kde by měl jakýkoliv důvod setrvat. Ostatně shodné posouzení obdobných skutkových okolností jakožto odpovídajících pojmu vážné nebezpečí útěku podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení naznačil i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 09. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, odst. 18 a 19, jímž v souvislosti s čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení předkládal Soudnímu dvoru Evropské unie

předběžnou otázku. Okolnosti žalobcova případu představují právě takové kvalifikované okolnosti, jež ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení zajištění žalobce umožňovaly.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto soud musel žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl plně úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 07. července 2016

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová